

Sygn. akt II K 230/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Anita Grunt

przy udziale Prokuratora Anny Menażyk

po rozpoznaniu w dniach 23.05.2016 r., 05.09.2016 r. sprawy

W. C., syna S. i D. z domu B.,

urodzonego dnia (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17.10.2015 r. w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód marki K. o nr rejestracyjnym (...),

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k. k.

I. oskarżonego W. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 178 a § 1 k. k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k. k. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

II. na podstawie art. 39 pkt 3 k. k. w zw. z art. 42 § 2 k. k. w zw. z art. 43 § 1 k. k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

III. na podstawie art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 43a § 2 k. k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5. 000 (pięciu tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k. k. na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 października 2015 roku;

V. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 380 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 300 złotych.

Sygn. akt II K 230/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Oskarżony W. C. w dniu 16 października 2015 r. o godzinie 19.00 zaczął spożywać alkohol wspólnie ze swoim kolegą. Mężczyźni wypili około 0,7 l czystej wódki oraz piwo. Spożywanie alkoholu zakończyli w dniu 17 października 2015 r. około godziny 4.00 nad ranem. W. C. obudził się w dniu 17 października 2015 r. (w sobotę) około godziny 13.00.

Po upływie około 30 minut udał się do swojego samochodu marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i rozpoczął jazdę ulicą (...).

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego W. C. – k. 13-13v załącznika nr 1 do a/o oraz k. 24v, k. 41

W trakcie jazdy wspomnianą ulicą, na wysokości posesji numer (...), oskarżony uderzył w dwa prawidłowo zaparkowane samochody – marki R. oraz marki O. (...). Na miejsce zdarzenia został wezwany patrol Policji. Do zdarzenia doszło na nowopowstałym, częściowo zabudowanym i zaludnionym osiedlu mieszkaniowym.

W. C. został poddany badaniu stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Pierwszy pomiar, wykonany o godzinie 14.17, dał wynik 1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Drugi pomiar, wykonany o godzinie 14.32, dał wynik 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Oskarżony został zatrzymany przez Policję i przewieziony do Komisariatu Policji I w G.. Na miejscu został ponownie poddany badaniu stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Pierwszy pomiar, wykonany o godzinie 15.08, dał wynik 0,98 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Drugi pomiar, wykonany o godzinie 15.12, dał wynik 0,97 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód: zeznania świadka P. S. – k. 6v załącznika do akt oraz k. 40-41,

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 2-2v,

kopia świadectwa wzorcowania – k. 3-3v,

protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 4-4v,

kopia świadectwa wzorcowania – k. 5-5v,

odpis notatnika służbowego funkcjonariusza Policji – k. 33-35v,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. C. – k. 13-13v załącznika nr 1 do a/o oraz k. 24v, k. 41

Oskarżony W. C., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, w dniu 24 października 2015 r., przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Podał, że w dniu 16/17 października 2015 r. pił alkohol w postaci wódki czystej, wypił około 0,7 l wódki i chyba jeszcze jakieś piwo. Wyjaśnił, że alkohol spożywał do godziny 4.00 i położył się spać. Stwierdził, że obudził się około godziny 13.00 i po upływie około 30 minut udał się do swojego samochodu marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), usiadł za kierownicą, włączył silnik i zaczął prowadzić samochód. Jechał ulicą (...). Podał, że w trakcie jazdy spowodował kolizję drogową – uderzył w samochód marki R.. Stwierdził, że bardzo żałuje tego czynu.

wyjaśnienia oskarżonego W. C. – k. 13-13v załącznika nr 1 do a/o

Oskarżony W. C. przesłuchany w toku postępowania sądowego w dniu 23 maja 2016 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień. Oświadczył, że odpowie na pytania swojego obrońcy. W. C. podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia. Na pytanie obrońcy wskazał, że alkohol zaczął spożywać około godziny 19.00, pił wspólnie z kolegą. Wypili około 0,7 i jeszcze piwo. Skończyli pić około godziny 24.00 z minutami. Podał, że waży 96 kg, mierzy 176 cm wzrostu. Wskazał, że przed zatrzymaniem jadł obiad około godziny 15.00, na obiedzie jedzenie tego dnia skończył. Oświadczył, że jak wsiadał do pojazdu, to nie czuł się pijany, tylko niewyspany. Podał, że gdyby wiedział, że jest pijany, to nigdy nie wsiadłby do samochodu, nie wsiadłby nawet na rower. Dodał, że prawo jazdy ma od 1981 r., nigdy nie otrzymał mandatu karnego.

wyjaśnienia oskarżonego W. C. – k. 24v

Oskarżony W. C., w toku rozprawy w dniu 5 września 2016 r., podał, że zdarzenie nastąpiło na drodze wewnętrznej. Było to osiedle nowowytbudowane, w zasadzie w szczerym polu, między obwodnicą a ulicą (...) – od strony jeziora J.. Wskazał, że wyjeżdżał z hali garażowej i chciał przeparkować auto na zewnątrz. Podał, że mógł pokonać dystans maksymalnie 40 metrów. To było 17 października, o godzinie 13. Była dobra pogoda. Oświadczył, że wcześniej nie zdarzyło mu się prowadzić pod wpływem alkoholu, prawo jazdy ma od 1981 roku. Nie zapłacił nawet nigdy mandatu. Podał, że to osiedle było całkowicie niezasiedlone. Było zamieszkałe w 1/3. Były tam jeszcze pustostany. Wskazał, że czekał w tym aucie, bo to było 20 metrów od jego okien. Nadmienił, że ma wyrzuty sumienia i żałuje tego czynu. Oświadczył, że przeprasza za ten czyn. Dodał, że to się już nigdy nie powtórzy.

wyjaśnienia oskarżonego W. C. – k. 41

W. C. ma wykształcenie średnie. Oskarżony jest emerytem i z tego tytułu otrzymuje świadczenie w kwocie 3.060,00 złotych. W. C. uzyskuje dodatkowy dochód z tytułu wynajmu mieszkania (w kwocie 900,00 zł). Oskarżony posiada mieszkanie o powierzchni 44 m². W. C. jest żonaty; ma dwoje dzieci – w wieku 15 i 7 lat. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry.

Dowód: dane osobopoznawcze – k. 24

Oskarżony W. C. nie był uprzednio karany sądownie.

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego – k. 12

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany materiał dowodowy nie pozostawiał wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego.

Część ze zgromadzonych w sprawie dokumentów – protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2-2v oraz k. 4-4v), informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 12) – to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

Brak było podstaw do kwestionowania dokumentu w postaci odpisu notatnika służbowego funkcjonariusza Policji (k. 33-35). Nie ulegało wątpliwości, iż pochodził on od uprawnionej osoby. Treść zapisów korespondowała z zeznaniami świadka. Na tej podstawie ustalono, iż oskarżony uderzył w dwa pojazdy, a nie - jak wskazał w swoich wyjaśnieniach W. C. - tylko w jeden.

Odnosząc się do pozostałych dokumentów zgromadzonych w ramach przedmiotowej sprawy, należy na wstępie wskazać, że nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż przedłożone kserokopie stanowią wierne odzwierciedlenie pierwowzorów. Ich autentyczność i rzetelność zawartych w nich treści nie była przez strony w żaden sposób kwestionowana, przy czym także i Sąd podstaw do tego nie znalazł. Stąd też, dokumenty te stanowią obiektywne źródło stwierdzonych nimi okoliczności. Mając na uwadze powyższe, w całości na uwzględnienie zasługiwały dokumenty w postaci kopii świadectw wzorcowania (k. 3-3v oraz k. 5-5v).

Sąd uwzględnił w całości zeznania świadka P. S., albowiem stanowiły one spójną i konsekwentną relację. Pozostawały one w zgodzie ze zgromadzoną w aktach dokumentacją. Funkcjonariusz Policji opisał przebieg podjętej interwencji. Wskazał, że oskarżony uderzył w kilka samochodów. Powyższe korespondowało z treścią zapisów jego notatnika służbowego. Brak było podstaw do kwestionowania jego zeznań, w których wskazał, iż rzeczony samochody były zaparkowane prawidłowo. Zważywszy na wykonywany zawód, świadek bez wątpienia posiadał niezbędną wiedzę do oceny tej sytuacji.

Jedynie w części na uwzględnienie zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego **W. C.**. Odnosząc się do wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego, Sąd dał wiarę twierdzeniom w części dotyczącej opisu dnia poprzedzającego i faktu spożywania alkoholu w nocy z dnia 16 na 17 października 2015 r. Powyższe – co do zasady – zostało przez oskarżonego potwierdzone w toku postępowania sądowego. Brak było podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonego, iż obudził się o godzinie 13.00 i po upływie około 30 minut postanowił udać się do swojego samochodu. Okolicznością bezsporną było prowadzenie przez oskarżonego pojazdu marki K. w dniu 17 października 2015 r. Podobnie należało odnieść się do faktu spowodowania kolizji drogowej. Niewiarygodne okazały się natomiast twierdzenia, jakoby oskarżony miał uderzyć tylko w jeden samochód (marki R.). Powyższe stało bowiem w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariusza Policji, który wskazał na liczbę mnogą tych samochodów. W oparciu o treść jego notatnika służbowego możliwe było ustalenie, iż w istocie oskarżony uderzył w dwa pojazdy.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania sądowego, Sąd uwzględnił twierdzenia **W. C.**, iż alkohol spożywał wspólnie ze swoim kolegą. Trudno byłoby bowiem uznać, aby oskarżony miał sam spożyć alkohol w tak znacznej ilości, to jest 0,7 l wódki oraz piwo. Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, iż zakończenie spożycia nastąpiło około północy. Powyższe stoi w sprzeczności z jego późniejszymi wyjaśnieniami (k. 41), które odczytywane wespół z wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego przedstawiają logiczny ciąg zdarzeń. Oskarżony podał bowiem, iż w dniu 17 października 2015 r. czuł się niewyspany, wcześniej wskazał zaś, że alkohol spożywał do godziny 4.00. Przy uwzględnieniu jego twierdzeń, że obudził się o godzinie 13.00, jedynie wersja o spożyciu alkoholu do wczesnych godzin rannych pozwala na logiczne wytłumaczenie stanu niewyspania. Wszak w przeciwnym razie (tj. zakończeniu spożywania alkoholu około północy), oskarżony miałby na wypoczynek ponad 12 godzin. Trudno w takim układzie mówić o zmęczeniu. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wyjaśnień oskarżonego, iż prawo jazdy posiadał od roku 1981, jak i stwierdzenia, że do tej pory nie był karany mandatem karnym. Oskarżony podał, że gdyby wiedział, iż jest pijany, to nigdy nie wsiadłby do samochodu. Wskazać należy, iż przed podjęciem decyzji o jeździe oskarżony spożył znaczną ilość alkoholu (w tym przede wszystkim wódki). Trwało to do wczesnych godzin rannych. W związku z tym, zdaniem Sądu, oskarżony musiał przewidywać możliwość popełnienia zarzucanego mu czynu i godził się na to.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego złożonych w dniu 5 września 2016 r., Sąd uwzględnił twierdzenia, iż do zdarzenia doszło na drodze osiedlowej – w miejscu, gdzie powstało nowe osiedle – a teren nie został jeszcze w całości zabudowany i zaludniony. Niewiarygodne okazały się natomiast twierdzenia, jakoby oskarżony zamierzał jedynie przeparkować swój samochód. **W. C.** wskazał, iż chciał wyjechać z hali garażowej i zaparkować pojazd na zewnętrznym parkingu. Powyższe jest nielogicznie i stoi w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Skoro pojazd znajdował się wewnątrz hali garażowej – miejscu przystosowanym do parkowania – nie znajduje sensu stwierdzenie o wyjeździe w celu przestawienia pojazdu w inne (zewnętrzne) miejsce.

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania **W. C.** czynu z art. 178a § 1 k. k., zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Wspomniany przepis stanowi, iż podlega karze, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Prowadzeniem pojazdu jest każda czynność wpływająca bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygająca o kierunku i prędkości jazdy. Z kolei pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprawiany w ruch za pomocą własnego silnika. Przepięstwo z art. 178a § 1 k. k. może być popełnione w każdym ogólnodostępnym miejscu, gdzie może odbywać się ruch pojazdów. W doktrynie wskazuje się m.in. na takie miejsca, jak drogi publiczne, osiedlowe, tereny budowlane, lotniska itp.

Ustalony stan faktyczny sprawy wskazuje, że **W. C.** w dniu 17 października 2015 r. około godziny 14, na ulicy (...) w G. – drodze osiedlowej, znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny (samochód) marki K. o numerze rejestracyjnym (...). Zgodnie z art. 115 § 16 k. k., stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Odpowiedzialność na podstawie art. 178a § 1 k. k. jest ponoszona wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, a także gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu alkohol nie uległ jeszcze wydaleniu z organizmu, i na to się godzi. Przepięstwo stypizowane w art. 178a § 1 k. k. jest przepięstwem umyślonym, które może być popełnione zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego. Umyślnością muszą być objęte wszystkie znamiona, w tym także znajdowanie się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Zamiar bezpośredni, jak i ewentualny, uwarunkowane są świadomością, gdyż akt woli nie może być zrealizowany bez świadomości. Przepięstwo to ma charakter typu abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo. Dla jego dokonania nie jest niezbędne następienie skutku. (Marian Filar [red.] Kodeks karny. Komentarz, LexisNexis 2014).

Oceniając zachowanie oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, że czyn ten uznać należy za zawiniony. W. C. jest osobą dorosłą, przez to rozumiejącą podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadającą określone doświadczenie życiowe. Karalność zarzucanego mu czynu jest powszechnie znana. Oskarżony jest doświadczonym kierowcą, prawo jazdy posiada od 1981 roku. Oskarżony spożywał alkohol w nocy z 16 na 17 października 2015 r. Wspólnie z kolegą wypili 0,7 l wódki oraz piwo. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż wypicie wódki (napoju o dużej zawartości alkoholu), wpływa znacząco na stopień jego stężenia w organizmie człowieka. Niewątpliwy wpływ na to ma również spożycie w danym czasie napojów o różnej zawartości alkoholu. Decyzja o jeździe samochodem nastąpiła około godziny 13.30. Oskarżony powinien wziąć pod uwagę, że pewna ilość alkoholu mogła pozostać w jego organizmie i nie decydować się na jazdę, skoro w poprzedzającą noc wypił wódkę oraz piwo. Jednak jego zachowanie należy oceniać inaczej niż na przykład osoby, która bezpośrednio po wypiciu alkoholu wsiada do samochodu, mając pełną świadomość tego, że znajduje się pod wpływem alkoholu i lekceważąc zagrożenie, jakie w ten sposób stwarza. W ocenie Sądu, zachowanie oskarżonego nie wynikało ze świadomego lekceważenia prawa i bezpieczeństwa innych użytkowników dróg, ale z nierozwagi i błędnej oceny sytuacji. Zdaniem Sądu, oskarżony działał w zamiarze ewentualnym. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności wyłączające winę W. C. ani bezprawność jego zachowania. Stopień zawinienia był zatem średni.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k. k. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była średnia. Przedmiotem ochrony przepisu art. 178a k. k. jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w konsekwencji - życie i zdrowie człowieka oraz mienie. Oskarżony prowadził pojazd w dzień - około godziny 14. Sąd zważył, iż miało to miejsce w sobotę - a więc w dniu, gdzie ruch samochodów jest mniejszy. Oskarżony prowadził pojazd w terenie zabudowanym. Niemniej miało to miejsce na drodze osiedlowej. Co więcej, przedmiotowe osiedle było jedynie częściowo zabudowane i zasiedlone. Nie można było jednak tracić z pola widzenia faktu, iż oskarżony spowodował kolizję drogową - uderzył w dwa prawidłowo zaparkowane pojazdy. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, iż stan nietrzeźwości oskarżonego był powodem zaistniałego zdarzenia drogowego. Ponadto, choć stan nietrzeźwości stanowi jedno z ustawowych znamion występku z art. 178a § 1 k. k., Sąd przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu wziął pod uwagę zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, która wyraźnie przekraczała ustawowy próg (0,25 mg/l). W. C. nie miał ważnego powodu, aby w inkryminowanym czasie prowadzić samochód. Oskarżony działał z zamiarem ewentualnym.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k. k., zgodnie z którym, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę Sąd był zobligowany wziąć pod uwagę, w myśl art. 53 § 2 k. k., przede wszystkim motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przepięstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przepięstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu (szczegółowo omówione powyżej). Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował znaczną zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Negatywnie należało ocenić fakt, iż oskarżony spowodował kolizję drogową. Powyższe przesłania zatem okoliczność, iż do zdarzenia doszło w sobotę (około godziny 14.), na drodze osiedlowej, w terenie częściowo zagospodarowanym i zaludnionym. Oskarżony swoim zachowaniem stworzył realne niebezpieczeństwo. Oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, co podlega łagodniejszej ocenie niż działanie w zamiarze bezpośrednim. Na korzyść oskarżonego zaliczono fakt, iż nie był on uprzednio karany sądownie. Pozytywnie oceniono przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu oraz wyrażoną skruchę.

Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona kara grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego W. C.. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny, Sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Oskarżony podał, że otrzymuje emeryturę w wysokości 3060 zł miesięcznie, uzyskuje dodatkowy dochód z tytułu wynajmu mieszkania (w kwocie 900 zł). Oskarżony jest żonaty; ma dwoje dzieci w wieku 15 i 7 lat. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że ustalenie stawki dziennej w kwocie 20 złotych uwzględnia możliwości płatnicze i sytuację dochodową oskarżonego.

W punkcie II. części dyspozytywnej wyroku orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 42 § 2 k. k. (obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r.), Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w art. 42 § 1 k. k. był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177. Przepis art. 42 § 1 k. k. wskazuje natomiast na przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Zgodnie zaś z art. 43 § 1 k. k., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, zakaz prowadzenia pojazdów orzeka się w latach, od roku do lat 15. Ustawodawca przesądził zatem, iż w razie skazania za przestępstwo z art. 178 a § 1 k. k. (należące do przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji), Sąd orzeka obligatoryjnie, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju.

Przy orzekaniu środka karnego zakazu, Sąd miał na względzie zwłaszcza stwierdzoną w badaniu wysoką zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Uwzględniono miejsce i czas popełnienia przestępstwa, niemniej wobec faktu spowodowania kolizji drogowej nie mogły mieć one kluczowego znaczenia. Oskarżony swoim zachowaniem stworzył bowiem realne niebezpieczeństwo. W ocenie Sądu - czteroletni, a więc zbliżony do minimalnego, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przekona oskarżonego o potrzebie bezwzględnej podporządkowania się zasadom ruchu i wykształci w oskarżonym poczucie odpowiedzialności. W. C. nie miał żadnego ważnego powodu, by kierować samochodem. W tych okolicznościach decyzja oskarżonego o prowadzeniu samochodu świadczy o jego braku odpowiedzialności i wyobraźni, toteż zagrożenie, jakie wiąże się z powrotem oskarżonego do ruchu, uzasadnia zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zdaniem Sądu, zastosowany środek karny będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec oskarżonego jego celów, uświadomi mu naganność jego postępowania i zapobiegnie popełnieniu przestępstwa z art. 178a § 1 k. k. w przyszłości. Przede wszystkim rozmiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych spełnia potrzeby w zakresie prewencji ogólnej, wskazując na zasadność i konieczność pozbawienia nietrzeźwego kierowcy możliwości prowadzenia pojazdów i dania mu szansy weryfikacji swojego bezprawnego zachowania. Przy wymiarze środka karnego Sąd miał również na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, chcąc zwrócić uwagę, jakie konsekwencje i zagrożenia może nieść ze sobą prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.

W punkcie III. części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 43a § 2 k. k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zgodnie z powołanym przepisem (obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.), w razie

skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1, art. 179 lub art. 180 Sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych. Powyższe oznacza, iż w realiach przedmiotowej sprawy orzeczenie przedmiotowego świadczenia pieniężnego było obligatoryjne, kwota 5.000,00 zł stanowiła zaś ustawowe minimum. Zdaniem Sądu, przedmiotowy środek karny w orzeczonej wysokości wzmocni wychowawcze oddziaływanie kary wobec oskarżonego W. C., uzmysłowi mu nieopłacalność popełnienia przestępstw i naganność podjętego postępowania. Wskazać należy, iż nie pełni on funkcji odszkodowawczej czy restytucyjnej, lecz ma na celu zwiększenie oddziaływania na sprawcę, a także wzgląd na prewencję ogólną (art. 53 § 1 k. k. w zw. z art. 56 k. k.). Zważywszy na sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, orzeczona tytułem świadczenia pieniężnego kwota 5.000 złotych stanowi, w ocenie Sądu, należyte wypełnienie funkcji wychowawczej i represyjnej tego środka. Kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa.

W punkcie IV. części dyspozytywnej wyroku, na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 17 października 2015 r.

W punkcie V. części dyspozytywnej wyroku, mając na uwadze ustabilizowaną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądono od W. C. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowne w kwocie 380 złotych, w tym wymierzono mu opłatę w kwocie 300 złotych.